

tilsigtede sociale Virkning, skal man ogsaa begrænse de Tilskud, den enkelte kræver for at komme i Gang, saa meget som muligt, men ikke mere, end at en dygtig Mand kan overvinde Vanskelighederne. Statens økonomiske Evner har sine Grænser. Vi skal ikke reformere saaledes, at man faar en Lovgivning, der er saa dyr og kræver saa meget for den enkelte, at man opbruger Statens finansielle Kræfter uden at naa den sociale Virkning, man tilstræber, og det vil jeg sige til dem, som kommer ind under Loven og kræver Hjælp af Staten, at for hver 2 000 Kr., de kræver ekstra, formindsker de Udsigten for en Kammerat til at komme ind under de Vilkaar, de selv attraar, og den Husmand, som ikke tager i Betænkning, naar han har faaet dette Hjem af Staten, at komme og kræve mere, prøve paa at faa mere Hjælp, skal tænke paa, at der bagved ham samme Aar stod 4, der gerne vilde frem, og dette Aar staar 5, der gerne vil have hver en Lod. Han tænker undertiden for lidt paa, at han er pligtig selv at overvinde de Vanskeligheder, der taarner sig op paa hans Vej. Den, der skal starte et Landbrug uden at gøre Gæld de første Aar og uden at gøre Brug af en Tillidskredit, skal have saa store Summer at raade over, at de Husmænd, som i saa Fald kunde blive Statshusmænd, er lette at tælle. Jeg har imidlertid ment, at man skal gøre Vilkaarene saa gode og forsvarlige som muligt og saa sige: Nu er Broen brudt af, nu er I kommet ind under de Vilkaar, vi har budt jer som frie Mænd i et frit Erhverv, nu maa I selv om Resten. Ællebrødsbarmhjertighed er god nok overfor dem, der ikke duer, men overflødig overfor dem, der duer. Det er netop deri, Mulighederne for en Fremtidsudvikling ligger, at man byder tilstrækkelige, men ikke overflødige Startningsvilkaar. Jeg skal endnu blot tilføje, at hvis man i Starten giver dem saadanne Betingelser, at de paa nogenlunde rimelig Maade kan komme i Vej, saa mener jeg, at den dygtige Mand, som ikke rammes af uforudsete Uheld — de kan jo uforskyldt ramme ethvert Menneske i ethvert Erhverv —, er i Stand til at komme frem, ad den Vej, Loven aabner ham.

Til allersidst vil jeg gerne fremhæve, at det er godt nok at staa og anbefale Folk, at de skal vente, indtil Jorden bliver billig, til det bliver billigere at bygge, til det i det hele taget bliver mere sikkert at komme i Vej; men hvor skal de Mennesker gaa hen, medens de venter? Det er det Spørgsmaal, som melder sig. Kan man da sige til Folk: I skal vente med at gaa ud til det eneste

Erhverv, som kan beskæftige Folk, medens de andre Erhverv kaster Arbejderne paa Gaden i større og større Tal Maaned efter Maaned, og disse Arbejdere har kun Arbejdsløshedsunderstøttelsen at støtte sig til. Oprettelsen af Husmandsbrug har Betydning for andre end for Parcelisterne selv; der skabes Arbejde til Haandværkere og Arbejdere, der bliver sat Værdier i Omløb. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at alene ved Udstykningen af Egholm blev der sidste Sommer omsat 550 000 Kr. i Materialer og Arbejdsfortjeneste; hver eneste Dag hele Sommeren igennem tyede Arbejdere og Haandværkere op til Egholm og fik Beskæftigelse. Jeg synes ogsaa, man maa tage den Side af Sagen i Betragtning, naar man stadig gaar og gruer for Arbejderbefolkningens Erhvervsvilkaar i Danmark. Det forekommer mig, at man kan være saa forsigtig med at gaa frem ad den eneste farbare Vej, at Forsigtigheden bliver forkastelig. Den Forsigtighed, der bestaar i at være bange for at tilraade en dygtig Mand at prøve paa at vinde sig en selvstændig Stilling indenfor Landbruget, fordi nogle Stykker er gaaet over Ende økonomisk, det er efter min Mening en alt for overdreven Forsigtighed, for vi kan lave saa gode Love, vi vil, saa vil de, der ikke duer, gaa i Stykker, og mange vil gaa i Stykker paa Grund af Uheld og andre Ting. Loven af 4. Oktober 1919 har i hvert Fald i det Aar, der er gaaet, vist sig at være en Lov, som kan bruges, og jeg advarer imod at ødelægge den ved stadig at stille Forhaabninger om Statsstøtte i Udsigt, thi det kan efter min Mening kun have en skadelig Indflydelse paa de Nybyggere, som i Fremtiden skal støtte vort Erhvervslivs Udvikling paa dette Omraade.

Knud Kristensen: Jeg kan fuldt ud give min Tilslutning til de Udtalelser, der er fremkommet fra mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Naar jeg har ønsket Ordet ved denne Lejlighed, er det dels for at understrege visse Ting, som er fremkommet under denne Debat, og dels for at gøre nogle Modbemærkninger til enkelte af de Ting, som ærede Medlemmer af andre Partier har fremført. Først vil jeg udtale min Tak, fordi det foreliggende Lovforslag er blevet fremsat. Det er altid godt at indskrænke Monopolstillingerne saa meget som muligt, og det kan ikke nægtes, at under Loven af 4. Oktober 1919 har Staten faaet en Monopolstilling med Hensyn til Udstykning af Jord. Det forekommer mig derfor, saaledes som det ogsaa er udtalt fra anden Side, at det vilde være heldigt, om der ogsaa